

Besarkatzen ikasi nahi zuen robota

Zubi gardenez eta gurpilik gabe ibiltzen ziren autobusez betetako hiri batean, R-0 izeneko robot bat bizi zen. Eskolari laguntzeko eraiki zuten: liburuak antolatzen zituen, landareak ureztatzen zituen eta galdutako edozein arkatz zazpi segundo baino gutxiagoan aurkitzen zuen.

R-0k distantziak kalkulatu, hamabi hizkuntza itzuli eta denen urtebetetzeak gogoratu zitzakeen. Baina zerbait ez zuen ulertzen.

Besarkadak.

Goizero familiak eskolako atean besarkatzen ikusten zituen. Norbait triste zegoenean, lagun batek besoa jartzen zion sorbaldan. Taldeak partida bat irabazten zuenean, jokalariak barre-algara batean biltzen ziren.

“Zein da besarkada baten helburua?” galdetu zion irakasleari.

“Gauza asko esan ditzake hitzik gabe”, erantzun zuen.

R-0k erantzuna bilatu zuen bere datu-basean.

BESARKADA: norbait besoekin inguratzearen ekintza.

Erraza zirudien.

Atsedenaldian, gola sartu zuen Mei ikusi zuen.

“ZORIONTZEKO BESARKADA HASTEN”, iragarri zuen.

Beso zabalik aurrera egin zuen. Meik atzera pauso bat eman zuen.

“Itxaron! Nahiago dut bostekoa eman”.

R-0 gelditu egin zen.

“ERROREA. Ez al zen besarkada egokia?”

“Ez zen une egokia niretzat”, azaldu zuen Meik. “Baina horrela egin dezakegu”.

Bostekoa eman zioten elkarri. Klik!

R-0k ikasgai berri bat ikasi zuen: besarkada ez da norbait pozik dagoenean bakarrik ematen.

Hurrengo egunean, Biel bakarrik eserita aurkitu zuen. Triste zirudien.

“KONTSOLATZEKO BESARKADA HASTEN”, esan zuen robotak.

“Orain ez”, erantzun zuen Bielek. “Bakarrik egon behar dut denbora batez”.

R-0k besoak jaitsi zituen.

“Hemen eseri al naiteke hitz egin gabe?”

Bielek baietz egin zuen buruarekin.

Isil-isilik eseri ziren elkarrekin txirrina jo arte. Klasera itzuli aurretik, Bielek esan zuen:

“Eskerrik asko geratzeagatik”.

R-0k beste xehetasun bat aipatu zuen: batzuetan, bertan egotea besarkatzea baino hobea da.

Aste horretan behatzen jarraitu zuen. Besarkada laburrak, besarkada luzeak, besarkada lotsatiak eta saltoka emandako besarkadak aurkitu zituen. Musuak, irribarreak, eskutik helduta eta maitasuna erakusten zuten pertsonak distantzia jakin bat mantenduz ere ikusi zituen.

Zenbat eta gehiago ikasi, orduan eta lausoago iruditzen zitzaion hiztegiaren definizioa.

Ostiralean, ekaitz batean, trumoi-hots oso ozen batek eskolako argiak itzali zituen. Aina txikia geldirik geratu zen korridorean.

“Beldur naiz”, esan zuen.

R-0k bularreko argia piztu zuen.

“Hemen nago. Eskua heldu, besarkatu edo zure ondoan ibiltzea nahi duzu?”

Ainak une batez pentsatu zuen.

“Besarkada bat, mesedez”.

R-0 makurtu egin zen eta poliki-poliki ireki zituen besoak. Aina hurbildu egin zen. Robotaren sentsoreek presioa, beroa eta pixkanaka moteldu zen bihotz-taupada azkarra detektatu zituzten.

R-0k ez zuen gehiegi estutu. Ezta berehala aldendu ere. Ainak besoak askatzeko zain egon zen.

“Funtzionatu al du?” galdetu zuen.

“Bai”, esan zuen. “Orain beldurra txikiagoa da”.

Argiak berriro piztu zirenean, R-0k datuak berrikusi zituen. Ez zuen gertatutakoa guztiz azaltzen zuen formularik aurkitu.

Irakaslea hurbildu zen.

“Uste dut besarkatzen ikasi duzula”.

“Hiru urrats ikasi ditut”, esan zuen robotak. “Lehenengoa, behatu. Bigarrena, galdetu. Hirugarrena, erantzuna entzun”.

“Zehazki”.

“Baina oraindik ez dut ulertzen nola besarkada batek beldurra txikiagotu dezakeen”.

Irakasleak irribarre egin zuen.

“Badira kalkulatu beharrik ez dituzun gauza batzuk zaindu ahal izateko”.

Egun hartatik aurrera, R-0k ez zuen inoiz besarkadarik hasi galdetu gabe. Haur batzuek baietz esaten zuten. Beste batzuek nahiago zuten bostekoa ematea, hitz egitea edo, besterik gabe, isilpeko konpainia. Robotarentzat, erantzun horiek guztiak berdin garrantzitsuak ziren.

Azkenean, norbaitek etiketa berri bat itsatsi zion bularrean. Jada ez zuen “Eskolako Laguntza Robota” jartzen. Honela jartzen zuen:

“R-0, entzule aditua”.

Eta trebetasun hau ez zuen fabrikatik sartuta. Lagunengandik ikasi zuen.